

SERAPHINA NOVA GLASS

KADUMIS- TUND

ROMAAN

Originaali tiitel:
Seraphina Nova Glass
The Vanishing Hour
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või juba lahkunud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Hels Kure
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Seraphina Nova Glass
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R09431123
ISBN 978-9949-87-136-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Sharon Bowersile, mu vaimustavale esindajale, kes
on ühtlasi üks imetore ja lahke inimene.

1

Rusikasuurune marineeritud liha kants on plastkaasis eelviimasel trepiastmel. On vist keskpäev, sest siis poevad üürikeseks ajaks peenikesed valguskiired läbi maakeldri ukse ümber olevatest pragudest sisse ja lõikavad läbi pimeduse nagu imepeenikesed laserkiired. Ma avan silmad, et valgust endasse imada, kuniks seda jätkub. Näen nurgas põrandapesuharjade ja ämbri piirjooni, vanu värvipurke pehkinud puidust riulil, trepil olevat kaussi.

Tean, et pärast hämaruse saabumist paneb kindas käsi liha asemele midagi muud; õunu või juustu või liisunud saiakesi. Mõnikord ma söön. Enamasti ei suuda ma sundida end trepist üles minema, et sööki ära tuua.

Sunnin end istukile tõusma, lükates valutava keha muldpõrandalt üles, kummuli keeratud piimakastile. Ma pilgutan silmi, püüdes silmi kübekese valgusega harjuma panna. Märkan põrandal liikumist. Liigutusi ei tee inimene, see on ühtse karjana ringi liikuvate tillukeste kehade tõmblemine ja värelemine. Nad kriibivad, sibavad ja kaovad siis seinte sisse. Rottide kogumit nimetatakse karjaks,

tuleb mulle meelde. Seda küsiti ühel õhtul pubis viktoriinis. See mälestus – elust väljaspool seda kohta – ajab mu öökima. Ma lasen pea põlvede vahele rippu, aga mitte midagi ei tule välja – kuulda on vaid kuiva öökimist ja mu hingetõmbeid vaikuses.

Kui valgus kaob, heidan uuesti pikali ja ootan õhtut, kui uks avaneb ja tuuakse uus toidukauss ja ma kisan ja palun, et mind välja lastaks, anun ja ulun ja küsin: „Miks?“, kuni mu hääl on kähe ja nõrk, aga ma ei näe ühtegi nägu ega kuule ühtegi häält. Mõnikord näen ma kapuutsiga inimese kuju, siluetti kuuvalguse taustal, kükitamas, et veepudelit ja toitu trepile panna, aga mitte kunagi nägu. Minu karjumisest pole kasu ja siis on ta läinud.

2

KIRA

Siin olla tundub vale. Maja on nii vaikne, et mu kõrvad kumisevad. Väljas hakkab külmaks minema ja kõik, mis ma mõtlen – kõik, millele ma olen suutnud mitu päeva mõelda, on see, kas ta on kusa-gil soojas. Vaikne vihm koputab aknale ja kell 10.09 hommikul tun-dub, nagu õhtu oleks käes; taevast on pime, majas annab valgust vaid gaasikamin. Ma tõmban selga lohvaka kardigani ja valan endale tassi kohvi, enne kui istun köögilaua äärde sülearvuti taha.

Klõpsan lahti tema Facebooki lehe ja näen, kuidas tema nägu ekraanile ilmub. See on profiilipilt, mida ta uuendas selsamal õhtul, kui ta kadus – seesama, mis vaatab mulle vastu kadunud inimese kuulutustelt, mida on täis mu auto tagaiste. Tahan öelda, et ta näeb välja õnnelik, sest ma tahan mõelda, et ta oli tol viimasel õhtul õnne-lik. See on neiu autos tehtud selfi. Tema silmalainer on tume ja teat-raalne, nagu ta oleks püüdnud mõnda Youtube'i meigiõpetust jär-gida, kuid mitte päris edukalt. Ta teeb sõrmedega rahumärki, pea paremale kallutatud. Ta naeratab fotol, aga naeratus ei peegeldu tema silmades. Postituse alla on kirjutatud: *Teel midagi pöörast*

tegema. Mida see tähendab? Kui ma teaksin, mida pöörast ta kavatsete teha, kas see juhataks mu siis temani? Ma närin küünenahka ja vaatan hämaras toas ringi. Kohvilaual seisab veiniklaas, punane ring põhjas, kus viimane, puutumata jäänud sõõm on aurustunud nende peaaegu viie nädala jooksul, mis ma olen ära olnud. Ma jõin seda tol õhtul, kui meile helistati, ning seejärel läksime värisevate käte ja sunnitud rahuga magamistuppa, toppisime kotti hambaharjad ja kampsunid, aluspesu ja kõik muu hädavajaliku, mis meile meelde tuli, enne kui tormasime uksest välja ja sõitsime kolme tunni tee kaugusele Rock Harborisse. Teed olid märjad, aga me kihutasime läbi punaste fooritulede ja uniste elutänavate, kuni tänavavalgustid ei peegeldunud enam vihmast uhutud teedelt vastu ja me olime mustal kaherealisel kiirteel, suunaga tema poole.

Ma püüdsin terve tee leida loogilist selgitust. Ma ei olnud veel hüsteerias. Siis mitte. Kuigi mu sisemus oli õõnes ja põlved surisesid, nagu ma oleksin trepiastmest mööda astunud, tundes nõrkust, nagu ma hakkaksin kohe kokku kukkuma, kuigi ma istusin, rahustasin ma end mõistuse häälega.

Tema peika teatas ta kadumisest, aga see võis tähendada paljusid asju. Ryan on tubli poiss ja võib-olla ta oli asjast teada andes lihtsalt üleliia ettevaatlik. Võib-olla nad olid tülli läinud ja tüdruk oli sõbra juures. Võib-olla ta oli telefoni kaotanud ja teel tagasi Bostonisse, kuid ei saanud meid kätte. Siis oli nii palju võimalusi. Aga nädalaid hiljem on lootuse leidmine nagu püüd vett peopesas hoida. Ja nüüd oli seal – lihtsalt niisama seismas – klaas, mis oli mul käes, kui mu maailmas oli kõik veel õigesti, kõik oli loogiline ja mu tütreke elas lihtsalt ajutiselt oma poisi juures ja töötas suvel mere ääres. Tundub võimatu, et see pagana maailm on otsa saanud, aga too klaas seisab ikka veel seal, nagu midagi poleks juhtunud.

Ma surun alla soovi see puruks visata. Hingan sügavalt sisse ja puhun põski punnitades välja, seejärel vaatan uuesti sülearvutisse ning klõpsan hulgal nüüdseks tuttavatel blogipostitustel ja kadunud isikute otsimise lehtedel, kuhu saan uuendusi teha. Matt oli ehk suutnud mind veenda Rock Harborist lahkuma ja tagasi koju

tulema, öeldes, et me oleme seal teinud kõik, mis teha saame, aga see ei tundu õige ja ma ei tea, mida muud teha. „Püüa natuke puhata,“ on kõik, mida ma kuulen, Mattilt, politseilt, isalt, aga mõte puhkamisest on absurdne.

Kui ma eile õhtul koju jõudsin, panin telemängud käima, et vaikust täita, valasin endale klaasi Pinot'd, aga mõtlesin siis ringi ja valasin selle kraanikausist alla, sest mis siis, kui ta kusagilt helistab ja mind vajab? Mul oli vaja olla erk ja kaine ja kogu aeg telefoni läheduses viibida. Valisin hoopis ingveritee ja viskasin end külili lösutama kaheinimesediivani seljatoele, jope endiselt seljas ja kingad jalas, jalad servast alla rippumas, ning jäin niimoodi väga pikaks ajaks.

Püüdes oma mõtteid süngetest kohtadest eemale hoida, pigistasin silmad kinni ja meenutasin kõike, mis mul tema kohta pähe tuli. Seda, kui ta oli seitsmene ja lõikas oma Barbiel juuksed maha, et too näeks välja nagu Ellen DeGeneres; ühe silmaga kassi Nuudlit, kes rändas meie kandis ringi ja kellele toidu ja piima panemiseks ta igal hommikul varakult üles tõusis; tema Beetlejuice'i *halloween*'i kostüümi, kui kõik tema sõbrad läksid välja litsakate kassidena; tema pooleldi maha koorunud roosat küünelakki ja arbuusimaitsest huuleläiget ja uskumatult läikivaid juukseid – millest iganes saan pimedusse sirutades kinni haarata, otsides mälestuskilde või kujutluspilte.

Eelmisel sügisel tulin ma koju ning tal oli kogu köök täis muna-koori ja valget jahu. Ma küsisin, miks ta kell kümme õhtul küpsetab, ja ta vastas, et kuna Chelsea Mulligan viis ta mediteerimiskursusele.

„Aa, mõistan,“ ütlesin ma, silmitsedes laiali vedelevaid kausse ja tainarulle.

„Jah, ja ma olen selles nagu super kehv, mu pea oli lihtsalt mõtteid täis, aga mitte normaalselt. Seal oli ahviga plakat, mis pani mind mõtlema šimpansitele, mis pani mind mõtlema Jane Goodallile, mis pani mind mõtlema sellele, et kuigi tema meeldib mulle, vihkab ma nime Jane ja see pani mind mõtlema nimele Jane Doe, mis kõlab üsna tobedalt, ja *doe** tuletas mulle meelde tainast, mis pani

* Häädus sama mis sõnal *dough* (tainas). Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

mind mõtlema pitsale ja siis ma ei suutnud kogu ülejäänud päeva pitsat peast visata.“ Ta naeratas, nagu see oleks täiesti normaalne jutt.

„Ja nii me jõudsime siia,“ sõnasin ma, lastes kotil köögitaiburetile kukkuda ja raputades jope seljast. Võtsin sahvrist mitu purki hautatud tomateid, et talle näidata, kuidas ise pitsakastet teha. Me rääkisime mediteerimisest ja Jane Goodallist ja niisama tühjast-tähjast, hakkides külje külje kõrval küüslauku ja rullides tainast, ning mingil hetkel, ükskõik kui väga ma pingutasin, et jääda temaga seal kauges ajas, võttis mu üle võimust unenägudeta uni.

Ma ärkasin diivanil imelikus asendis lebamisest saadud seljavaluga. Kui ma suutsin end istuma ajada, tundsin seda, mida igal hommikul. Värsket, teravat valu. Mulle tuleb meelde, kus ma olen ja mis on juhtunud, ning mu kurgupõhjast pääseb välja ulg; seejärel taipasin, et olen siin ja asi läks veel hullemaks – ma nutsin, kuni sise-mus valutas ja nägu läks paiste.

Nüüd, kaks tundi hiljem, püüan ma end kokku võtta ja kasulik olla. Nii kasulik, kui saan nõnda kaugelt olla. Matt püüab aidata, ma tean – kõik need tassitüübid teed ja ühe käega embamised ja lootusest tulvil klišeelikud laused, aga tal ei ole kuidagi võimalik mind mõista. Ta oli kolmekümne kaheksa aastane poissmees, kui me kohtusime – ehitustööde juhataja, kes teenis hästi, aga elas nagu kolledžitudeng, mängides ikka veel pidudel joogimänge ja kummutades pitsist Jägerit, elades ikka veel korteris, kus voodiks oli lahti tõmmatav kušett ja kus oli tuba videomängude mängimiseks – ja kus tualettpaber oli poti kõrval pakendis, mitte tualettpaberi hoidjas, ning beežid seinad olid tühjad. Köögis polnud potte ega panne. Isa ütles, et üle kolmekümne viie aastane mees, kes ei ole lahutatud või kellel ei ole lapsi ette näidata, kardab püüsuhteid või on mingisugune pervert, kes eelistab keskealistele naistele ilmselt pisikesi poisse. Ta püüdis muidugi vaimukas olla, aga ma lasin ehk neil sõnadel end närima jääda, sest kartsin nende taga peituvat tõetera. Või äkki mulle ei meeldinud, et minu kohta öeldi keskealine naine. Igatahes ei ole see mul kunagi meelest läinud.

Aga mingeid ohumärke ei ilmnenud ja ta püüab praegu tööpoolest mulle rahustavalt mõjuda, mis on millegipärast ärritav. Ilmselt sellepärast, et tal pole endal lapsi, nii et tema heatahtlikud märkused ajavad sageli lihtsalt vihale. Kõik ei *saa korda* ja ta ei *ilmu lihtsalt varsti välja*. Pidin Mattile ütlema, et ta jääks paariks päevaks Rock Harborisse, pakiks meie asjad kokku, koristaks mu isa majakest, kus me olime peatunud, teeks mida iganes vaja, et ma saaksin natuke aega üksi olla. Nüüd ma kahetsen seda. Mitte üksinda olemist, vaid seda, et lahkusin kohast, kus teda viimati nähti – nagu ma oleksin ta maha jätnud.